

ærede Partiordførers (N. Neergaard) Side, at man har ændret noget i Valutakommisionens Betænkning, idet man nemlig har indføjet, at Nationalbanken er forpligtet til at holde denne Dollarkurs, for saa vidt og i det Omfang den kan. Maa jeg med Hensyn til dette sige, at den Stigning, man her regner med, fra ca. 65½ Ø. til 68 Ø. i Løbet af 1½ Aar, forekommer mig at være for svag. Jeg vilde gerne, at man strammede dette Forhold adskilligt, strammede det paa en saadan Maade, at Nationalbanken fik at vide, at Regeringen og Rigsdagen, altsaa de ledende Myndigheder, er parate til at tage Følgen af, at den sørger for saa vidt muligt at drive den danske Krone op. Hvorvidt vi saa skal have sekundære Støtteforanstaltninger ved Siden deraf, skal jeg vende tilbage til senere. Men det maa være Meningen, at nu skal Nationalbanken paa en eller anden Maade ved Hjælp af banktekniske Midler drive Kronen op til 68. Jeg ønsker som sagt, at vi kunde komme adskilligt højere op i den Periode, thi hvis Udviklingen gaar i samme Skure, som den nærmest gaar i Øjeblikket, vil vi vistnok, hvis det varer ved, kunne se en adskilligt højere Kurs paa Kronen til den Tid, maaske uden nogen direkte indskrænkende Foranstaltninger fra Nationalbankens Side. Men jeg kunde alligevel tænke mig, at Bankerne, og særlig Nationalbanken, sagde: Nu er vi naaet til 68, nu kan vi tillade os en lille Smule mere Kreditgivning igen. Jeg vil meget nødigt have, at det skulde blive Resultatet. Paa den anden Side indrømmer jeg, at det i Virkeligheden ikke er saa ganske let, for ikke at sige, at det er umuligt, at fastsætte en bestemt Stigning og sige: Den skal I under alle Forhold gennemføre. Thi ingen er i Dag i Stand til at overskue, hvorledes Valutamarkedet vil komme til at ligge i en nær Fremtid, end sige i Løbet af 2 Aar. Men jeg vilde alligevel foretrække, at vi sætter et bestemt Maal og et højere Maal, end der er sat her; thi hvis Forholdene kommer til at gaa i modsat Retning, vil vi, hvad enten vi sætter et Tal eller ej, være nødt til at slappe Forholdene, selv om det skal ske ved en ny Lov. Jeg vil gerne have, at vi stiger saa meget som overhovedet muligt, men der er ingen Tvivl om, at vi paa den anden Side maa være forberedte paa, at der kan indtræffe Ting, Situationer, hvor hverken den ene eller den anden af os vil tage Ansvar for at gennemvinge det Maal, vi ønsker os. Jeg kunde tænke mig, at man gik en anden Vej, for jeg vil ingenlunde slappe Forholdene for Nationalbanken, det er ingenlunde Me-

ningen. Jeg kunde tænke mig, at man sagde, at Nationalbanken skulde forpligte sig til aldrig at gaa tilbage uden tvingende Grunde, med andre Ord: er Kronen kommet op paa et højere Standpunkt — lad os f. Eks. sige, at vi i Dag staar med en Krone til en Guldverdi af 65½ Ø., og i Løbet af en Maaned er vi oppe paa maaske 66 —, saa skulde Nationalbanken med alle til Raadighed staaende Midler, som man med Rimelighed kan forlange, sørge for, at den ikke paa ny gaar ned under de 66 Ø., og hvis saa Tiderne bærer med, som de gør i Øjeblikket, er der Mulighed for, at vi ad denne Vej kunde komme højere op, end der er foreslaaet her i Lovforslaget. Men paa den anden Side, jeg ønsker at betone, at jeg har den Tiltro til Nationalbanken, at man ikke behøver at have saa overdrevent drastiske Midler, for jeg tror i Virkeligheden, den er rede til at gøre det, man kalder dens Pligt, naar Forholdene er dertil. Men Forholdene har ikke været til det. Jeg vil i øvrigt anbefale at studere med nogenlunde Velvillie det Memorandum, som findes i Valutakommisionens Beretning her. Jeg ser ikke rettere end, at det er en nogenlunde rimelig Opfattelse, der udtrykkes deri. Jeg skulde altsaa gerne se, at Forslaget ændredes noget, dog ikke saaledes, at det slappede Ansvar for Nationalbanken — for den har selvfølgelig ogsaa sit Ansvar —, men saaledes, at vi kunde naa længere frem, hvis der bliver Mulighed derfor.

Jeg har endnu enkelte spredte Bemærkninger til forskellige Udtalelser, der er fremkommet, for det første dem, hvori man stadig bebrejder Nationalbanken, at den har sat alt for mange Sedler i Omløb. Ja, men Nationen er jo selv Skyld i det; naar Banken opfylder de Betingelser, som man selv har hævdet som de rigtige, naar man endogsaa har modsat sig, at Diskontoen blev sat højere op end 6—7 pCt., saa kan man ikke bagefter bebrejde Nationalbanken, at den alligevel har laant Penge ud til de 6—7 pCt. Man har endogsaa i de sidste Dage fraskrevet sig enhver Ret til at forekaste Nationalbanken noget, thi vi ved jo alle sammen, at Revisionsbankens Sparere vil kunne faa udbetalt 60 pCt. af deres Tilgodehavende ved Nationalbankens Hjælp; disse 60 pCt. antages at udgøre tilsammen ca. 84 Mill. Kr., og af disse har, saa vidt jeg ved, Banken selv i Kassebeholdning ca. 30 Millioner; det vil altsaa sige, tilbage bliver der ca. 50 Mill. Kr., som Nationalbanken *kan* komme til at staa i Stikken for; jeg understreger *kan* komme til det, thi det er jo ikke sikkert, at alle Indskydere i Re-